

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Szak/15/2016
Identifikačné číslo spisu: 7016200941
Dátum vydania rozhodnutia: 04.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7016200941.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): S. M., nar. XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti Moldavská republika, t. č. umiestneného v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, Sečovce, zastúpeného Centrom právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, Kancelária Košice, Moyzesova 18, Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava, Hrobákova 44, Bratislava, o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-153-032/2016-AV zo dňa 02.08.2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. augusta 2016 č. k. 7Sa/11/2016-26, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky právoplatný rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. augusta 2016 č. k. 7Sa/11/2016-26 m e n í t a k , že rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-153-032/2016-AV zo dňa 02.08.2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky n a r i a d ť u j e , aby bol S. M., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Moldavská republika, t. č. umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce bezodkladne prepustený zo zaistenia.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-153-032/2016-AV zo dňa 02.08.2016 (ďalej na účely rozsudku len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zákon o

pobyte cudzincov“) rozhodol o zaistení sťažovateľa (v prvostupňovom konaní žalobca) na účel výkonu administratívneho vyhostenia (rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA6-153-030/2016-AV z 02.08.2016 - ďalej len „rozhodnutie o vyhostení“) tak, že zaistil sťažovateľa so stanovením dĺžky doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 25.11.2016 v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej na účely rozsudku len „ÚPZC Sečovce“).

2. Preskúmané rozhodnutie vychádza zo skutočnosti, že dňa 25.05.2016 v čase o 10.00 hod. bol sťažovateľ Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava prevzatý v rámci Dublinského transferu z územia Rakúskej republiky na územie Slovenskej republiky. Následne s ním bolo začaté konanie vo veci jeho administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že na území Slovenskej republiky má neoprávnený pobyt.

3. Dňa 25.05.2016 bolo vydané preskúmané rozhodnutie vo veci zaistenia, ktorým bol sťažovateľ zaistený a umiestnený v ÚPZC v Sečovciach. Počas doby zaistenia sťažovateľ dňa 27.05.2016 podal žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Následne bolo vydané rozhodnutie o prerušení konania o administratívnom vyhostení sťažovateľa z dôvodu, že je potrebné rozhodnúť vo veci žiadosti o udelenie azylu a dňa 12.07.2016 bol sťažovateľ prepustený zo zaistenia z dôvodu, že Krajský súd v Košiciach nariadil jeho bezodkladné prepustenie.

4. Sťažovateľ bol rozhodnutím č. PPZ-HVP-BA6-226-006/2016-AV zo dňa 12.07.2016 opätovne zaistený (podľa § 88a ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov) a umiestnený v ÚPZC v Sečovciach ako žiadateľ o udelenie azylu. Rozhodnutím č. MU-PO-119-11/2016-Ž zo dňa 19.07.2016 bola žiadosť žalobcu o udelenie azylu na území Slovenskej republiky zamietnutá ako zjavne neopodstatnená.

5. Vzhľadom na skutočnosť, že konanie vo veci žiadosti o udelenie azylu bolo právoplatne ukončené, žalovaný pokračoval v konaní o administratívnom vyhostení sťažovateľa a dňa 02.08.2016 vydané rozhodnutie vyhostení z dôvodu, že sťažovateľ má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt. Žalovaný súčasne rozhodol o odňatí odkladného účinku odvolania voči rozhodnutiu o vyhostení podľa § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“). Žalovaný v uvedenom rozhodnutí podľa § 83 ods. 2 písm. a) a písm. b) zákona o pobyte cudzincov neurčil sťažovateľovi lehotu na vycestovanie z dôvodu, že v prípade sťažovateľa možno predpokladať, že ujde alebo bude iným spôsobom marit' alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ako aj z dôvodu, že nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť a sťažovateľa možno zaistiť podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov.

II.

Konanie na krajskom súde

6. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Košiciach správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné,
- žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil,
- zaistenie je nezákonné a v rozpore s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie č. 209/1992 Zb., ďalej len "Dohovor"),
- žalovaný sa nezaoberal dopadom tohto rozhodnutia a rozhodnutia o vyhostení na záujmy maloletých detí sťažovateľa,
- žalobcovi vzniklo oprávnenie podľa § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle v znení neskorších zmien a doplnkov zdržiavať sa na území Slovenskej republiky až do rozhodnutia súdu.

7. Krajský súd v Košiciach v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že jej nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov.

Najmä zdôraznil, že námietka sťažovateľa, že žalovaný sa v rozhodnutí nedostatočne zaoberal zásahom do práva žalobcu na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle čl. 8 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a slobôd nie je dôvodná. Žalovaný v rozhodnutí o zaistení zdôraznil, že žalobca má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt a jeho žiadosť o udelenie azylu bola opakovanne zamietnutá. Práve na základe týchto skutočností bol žalobca administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky, pričom v zmysle ust. § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov je zaistenie legálnym prostriedkom zabezpečenia výkonu vyhostenia a to za situácie, keď prepustením žalobcu zo zaistenia by mohol byť účel vyhostenia zmarený.

8. Ako nedôvodnú súd vyhodnotil aj námietku sťažovateľa, že napadnutým rozhodnutím o zaistení ako aj rozhodnutím o vyhostení žalobcu na územie Moldavska boli dotknuté aj práva maloletých detí. Podľa informácií, ktoré mal správny orgán k dispozícii žalobca a matka maloletých detí nie sú manželia, žalobca ju sám pred správnym orgánom označil ako svoju družku. Družka žalobcu ako aj ich maloleté deti majú pritom iné štátne občianstvo než žalobca, sú štátnymi občanmi Ukrajinskej republiky, preto aj ich administratívne vyhostenie smeruje do ich domovskej krajiny. Z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, aby maloleté deti boli oddelené od svojej matky, tieto boli zaistené a umiestnené v ÚPZC Sečovce spolu so svojou matkou.

9. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že žalobcovi vzniklo oprávnenie podľa § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle v znení neskorších zmien a doplnkov zdržiavať sa na území Slovenskej republiky až do rozhodnutia súdu uviedol, že nie je dôvodná. Žalobca v správnej žalobe iba deklaroval svoj úmysel podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia o zamietnutí jeho žiadosti o udelenie azylu vrátane priznania jej odkladného účinku, jej podanie na príslušnom súde však súdu do jeho rozhodnutia v tejto veci neprekázal.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

10. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t. j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd:

- nesprávne vyhodnotil námietku sťažovateľa, že jeho zaistenie je v rozpore čl. 8 ods. 1 Dohovoru, keď len skonštatoval skutkové okolnosti v danej veci bez toho aby vyslovil právny názor. Podľa sťažovateľa zaistenie je nezákonné a v rozpore s čl. 8 Dohovoru, pretože nerešpektuje jeho právo na zachovanie rodinného života, žalovaný v rozhodnutí o zaistení neuviedol žiadnu právnu úvahu v tomto smere a preto je rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné.

- nesprávne právne posúdil námietku sťažovateľa, že žalovaný sa nezaoberal dopadom tohto rozhodnutia a rozhodnutia o vyhostení na záujmy maloletých detí sťažovateľa v napadnutom rozhodnutí, keď uviedol, že sťažovateľ a matka jeho detí nie sú manželmi, iba druh a družka, pričom obaja majú rozdielne štátne občianstvo a deti neboli oddelené od matky, ale umiestnené spolu s ňou.

12. Sťažovateľ doplnil dôkazy v konaní o kasačnej sťažnosti o uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Saz/3/2016-16 zo dňa 05.09.2016, ktorým bol priznaný odkladný účinok správnej žalobe zo dňa 19.08.2016, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. MU-PO-119-11/2016-Ž zo dňa 19.07.2016 o zamietnutí jeho žiadosti o azyl ako zjavne neodpostatnenej. S poukazom na predložený dôkaz, vyjadril presvedčenie, že jeho zaistenie je neúčelné a neefektívne, pretože zariadenie pre cudzincov nie je oprávnené vykonávať úkony smerujúce k jeho vyhosteniu, keďže priznaním

odkladného účinku správnej žalobe nadobudol oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky.

13. Navrhol, aby kasačný súd rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu mení tak, že rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

B)

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že keďže samotné vyjadrenie k správnej žalobe vo veci zaistenia sťažovateľa reflektuje na všetky dôvody opravného prostriedku, nebude sa k jednotlivým bodom kasačnej sťažnosti vyjadrovať.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

15. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. potrebné zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného sa ruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 04.11.2016 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa čl. 8 ods.1 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru štátny orgán nemôže zasahovať do výkonu tohto práva okrem prípadov,

keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

16. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačného konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým tento zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany jeho práv proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým došlo k zaisteniu sťažovateľa podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd ako súd kasačný preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

17. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

18. Námietku sťažovateľa, že krajský súd, rovnako tak aj žalovaný neposúdili zásah do jeho práva na rodinný a súkromný život (čl. 8 ods. 1 Dohovoru), považoval kasačný súd za dôvodnú.

19. V danej veci bolo podľa kasačného súdu potrebné identifikovať intenzitu zásahu do súkromného a rodinného života sťažovateľa v dôsledku napadnutého rozhodnutia o zaistení a intenzitu porušenia zákona, ktoré viedlo k jeho vydaniu. Zo samotnej podstaty princípu primeranosti totiž vyplýva, že sa hodnotí "niečo k niečomu", v danom prípade to mal byť verejný záujem spočívajúci v ochrane verejného poriadku s právom na súkromný a rodinný život cudzinca.

20. Pokiaľ ide o existenciu rodinného života sťažovateľa, žalovaný sa k touto otázkou v rozhodnutí o zaistení nezaoberal. Žalovaný napadnuté rozhodnutie zakladá iba na dôvodoch poukazujúcich na súlad príslušného rozhodnutia so zákonom o pobyte cudzincov, pričom neskúmal vyhostiteľnosť sťažovateľa do Moldavska v súvislosti s vyhostením jeho družky a štyroch maloletých detí na Ukrajinu a prípadný rozpor s čl. 8 ods. 1 Dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná a má prednosť pred ustanoveniami zákona o pobyte cudzincov.

21. V súvislosti s uvedeným poukazuje kasačný súd na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010, z ktorého vyplynulo, že „konanie o zaistení a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované. Uvedené konštatovanie podľa ústavného súdu vyplýva zo samotného účelu zaistenia, ktorým bol v danom prípade výkon administratívneho vyhostenia. Zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhostovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnutné tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody ...

Podľa ústavného súdu obmedzenie osobnej slobody je viazané na účel zaistenia. Medzi zaistením a jeho účelom je úzka súvislosť. I keď definitívny záver týkajúci sa vyhostenia padne v inom konaní, súd nemôže ani pri rozhodovaní o zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia vyhosteniu. Pri osobnej slobode je veľmi bezprostredne, priam na nerozlíšenie, previazaný hmotnoprávny a procesnoprávny komponent. Nie je náhoda, že práve ochrana osobnej slobody je tak podrobne upravená v ústave a dohovore.“

22. Kasačný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že aj keď ide o preskúmanie rozhodnutia o zaistení sťažovateľa, nemožno nechať bez povšimnutia to, že bola zaistená aj družka sťažovateľa spolu s ich maloletými deťmi, pričom bolo rozhodnuté o ich administratívnom vyhostení na Ukrajinu, a v prípade sťažovateľa do Moldavska, čoho následkom bude rozdelenie rodiny a odlúčenie detí od jedného z rodičov. Je preto potrebné, aby sa žalovaný v novom rozhodnutí zaoberal vyhostiteľnosťou sťažovateľa aj v súvislosti s tým, že v prípade maloletých detí, na ktoré sa vzťahuje režim zraniteľnej osoby, je potrebné sledovať najlepší záujem dieťaťa (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa

14.06.2016, sp. zn. 10Sza/12/2016).

23. Krajský súd k námietke týkajúcej sa dopadu rozhodnutia o zaistení a rozhodnutia o vyhostení na záujmy maloletých detí, uviedol, že sťažovateľ a matka jeho detí nie sú manželmi, iba druh a družka, pričom obaja majú rozdielne štátne občianstvo a deti neboli oddelené od matky, ale umiestnené spolu s ňou. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“):

Pojem „rodinný život“ v zmysle čl. 8 dohovoru nie je obmedzený na vzťahy založené na manželstve, ale môže zahŕňať aj iné de facto „rodinné“ väzby. (Anayo proti Nemecku, č. 20578/07, § 55, 21. 12. 2010).

Existencia „rodinného života“ pre účely čl. 8 dohovoru je v podstate skutkovou otázkou, ktorá závisí od skutočnej existencie blízkych osobných väzieb. [K. a T. proti Fínsku (Veľká komora), č. 25702/94, ECHR 2001 VII].

Ak bola preukázaná existencia rodinného putá, štát musí v zásade konať spôsobom, aby bolo toto putá zachované (Nazarenko proti Rusku, č. 39438/13, 16.07.2015)

Otázka existencie či absencie rodinného života je v prvom rade otázkou faktickou, závislou na praktickej realite úzkych osobných pút. (K a T. proti Fínsku, č. 25702/94, rozsudok z 12. júla 2001, § 150)

Hoci základným zmyslom článku 8 je chrániť jedinca pred svojvoľnými zásahmi verejnej moci, môže ako doplnok existovať aj pozitívny záväzok obsiahnutý v účinnom "rešpektovaní" rodinného života. Preto tam, kde vznikli rodinné väzby, musí štát v zásade konať spôsobom, ktorý umožní ďalší rozvoj takých väzieb. (Kutzner proti Nemecku, č. 46544/99, 26.02.2002)

24. Z judikatúry ESLP, používanou Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ako aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, vyplýva, že garancie vyplývajúce z práva na rešpektovanie rodinného života predpokladajú existenciu rodiny, t.j. existenciu skutočného a reálneho (efektívneho) rodinného života (NS SR 1Sza/15/2010, bod 36, Moustaqium v. Belgicko). Inak povedané, v rodinných väzbách musí byť preukázaný dostatočný prvok závislosti vyhosteného cudzinca s blízkymi členmi jeho rodiny.

25. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nie je nevyhnutná existencia manželského zväzku, ale existencia skutočného a reálneho rodinného života. Žalovaný neprihliadol na rodinný život sťažovateľa, ani nevyhodnotil kolíziu dvoch práv, a to práva sťažovateľa na rodinný život garantovaný v čl.8 ods. 1 Dohovoru a práva štátneho orgánu zasiahnuť do tohto práva podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru. Je teda potrebné určiť, či zásah bol „v súlade so zákonom“, či viedol k jednému alebo viacerým legitímnym cieľom stanovených v uvedenom odseku, a či bol „nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. V rozhodnutí o zaistení absentuje akákoľvek úvaha žalovaného v súvislosti s vyhostiteľnosťou sťažovateľa a jeho právom na rodinný život v zmysle čl. 8 Dohovoru.

26. Čl. 8 ods. 1 Dohovoru neznamená garanciu práva na vstup a pobyt cudzinca v danej krajine ani v prípade ak má v krajine blízkych členov svojej rodiny (bod 39, Boultif v. Švajčiarsko). Vyhostenie cudzinca však môže mať za následok porušenie čl. 8 Dohovoru, čo sa posudzuje prísne individuálne v každom jednotlivom prípade (Nález ÚS SR III. ÚS 331/09-37 zo dňa 16. decembra 2009, str. 25). Ak sa má zasahovať do práva na rodinný život, je potrebné postupovať v intenciách čl. 8 odsek 2 Dohovoru.

27. Podľa názoru kasačného súdu správny orgán má povinnosť sa zaoberať v konaní o zaistení cudzinca nielen otázkou legálnosti vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky z pohľadu postavenia cudzinca, ktorý je účastníkom administratívneho vyhostenia najmä v kontexte Dohovoru či návratovej smernice, ale aj zohľadnením možných prekážok vrátenia cudzinca, najmä ak tieto vyšli najavo pred alebo po rozhodnutí o zaistení. V takejto situácii je správny orgán povinný možné prekážky zaistenia cudzinca, ako aj jeho vrátenia do krajiny pôvodu predbežne posúdiť a učiniť o tom právne relevantný záver. Z tohto dôvodu logicky nie je ani možné skúmať základnú podmienku zaistenia sťažovateľa, ktorou je

jeho vyhostiteľnosť. Pokiaľ teda rozhodnutie o zaistení na účel výkonu administratívneho vyhostenia nie je odôvodnené aj z tohto vyššie uvedeného dôvodu, je z pohľadu kasačného súdu nedostatočne odôvodnené a teda nepreskúmateľné.

28. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatoval, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie trpí vadami, ktoré ho robia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Ostatnými sťažnostnými bodmi sa kasačný súd nezaoberal, nakoľko zistil závažný dôvod odôvodňujúci zrušenie nezákonného rozhodnutia žalovaného.

29. Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného kasačný súd rozhodol o bezodkladnom prepustení sťažovateľa zo zaistenia v zmysle čl. 15 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len návratová smernica“), ako aj čl. 5 ods. 4 Dohovoru, ktoré zakotvujú povinnosť nariadiť prepustenie osoby, ktorej zaistenie bolo nezákonné.

30. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd v zmysle ustanovenia § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. v spojení s ustanovením § 175 ods. 1 a 2 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

30. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný riadny opravný prostriedok.